

Morten Skovlunds båltale

Taler

Morten Dalegaard Koch Skovlund
Medlem af Vejle Byråd for
Socialdemokratiet

Dato

23. juni 2026

Sted

Lunden mellem Degnevænget og
præstegården, Skibet

1 Kære alle

Nu står vi her på en midsommeraften igen.

5 Som vi har gjort det i Danmark – ja, i Norden – i mange, mange år.

Vi står her og taler stille om, at fra nu af går lyset den anden vej. At nu vender sommeren. Og det lyder jo næsten lidt sørgmodigt, når man siger det sådan.

10 Men det er det alligevel ikke helt.

For vi står her også med en fornemmelse af, at det hele først lige er begyndt. At den bedste del af sommeren stadig ligger foran os. Med lange aftener, åbne døre, græs under bare fødder og voksne, der bliver stående i indkørslen, haven eller
15 her i Lunden og taler lidt længere, end de egentlig havde planlagt.

Det er måske noget af det, de lyse nætter kan.

De får os til at blive lidt længere. De gør verden lidt større og hverdagen lidt
20 mindre. De får os ud af husene, ud på stierne, ud i haverne og ud til hinanden.

Og de minder os om noget, vi godt ved, men måske indimellem glemmer i de mørkere måneder: at meget af det, der betyder noget, ikke nødvendigvis larmer ret meget.

25

Det kan ligge i en hilsen på vejen, i en samtale over hækken, eller i en sang, de fleste kender, også selvom vi måske ikke altid helt kan alle ordene.

I lørdags kørte min hustru og jeg hjem til Skibet ved to-tiden om natten efter et

fantastisk smukt og på alle måder varmt bryllup hos gode venner.

Vi kørte på motorvejen med dagen siddende i kroppen.

35 Talerne, smilene, dansen, varmen og den gode stemning var stadig ikke helt sluppet, og et sted derude i natten kiggede vi mod vest og konstaterede nærmest samtidig, at nu var de lyse nætter ankommet.

Det var ikke noget stort øjeblik. Bare en stille fælles konstatering af, at sommeren nu for alvor havde meldt sig.

40

Da vi kom hjem, var det svært at sove. Varmen sad stadig i huset, og dagen sad stadig i kroppen. Omkring klokken halv fem kiggede jeg ud ad vinduet i soveværelset. Lyset var allerede på vej tilbage. Ikke voldsomt. Mere som et blødt skifte i rummet, hvor mørket langsomt trak sig tilbage – selvom det aldrig helt
45 havde fået fat.

Og så begyndte solsorten.

Først med de stille klarer toner gennem morgenens stilhed. Så lidt mere
50 insisterende, som om den havde opdaget dagen før alle os andre og mente, at vi også burde vide det.

Der er noget særligt over den slags nætter. Nætter, der ikke rigtig bliver til nat. Hvor dagen næsten ikke vil give slip, før den næste begynder. Hvor man kan
55 mærke, at sommeren ikke kun er noget, der står i kalenderen, men noget, der sætter sig i kroppen.

Alberte Windings **Lyse nætter** er måske netop blevet en sang, mange af os holder af, fordi den ikke forsøger at forklare sommeren. Den indfanger bare
60 fornemmelsen af den.

Og når sangen begynder med ordene: **“Nu kommer fuglene igen”**, så er vi dér med det samme. I lyset, der vender tilbage. I fuglesangen. I den stille
65 fornemmelse af, at sommeren ikke behøver store ord for at være stor.

For rigtig mange er det ikke bare en sang om lyset. Det er en sang, der har hægtet sig fast i minder – og måske endnu mere i følelser.

70 I en sommer engang.

I en ferie.

I en køretur hjem gennem natten.

I følelsen af at være ung.

Måske i et menneske, man har elsket – og stadig elsker.

75 Måske i et sted, man stadig savner.

Måske bare i en tid, hvor verden føltes lidt mere åben, end den gør på en almindelig tirsdag i november.

80 For sådan kan sange noget særligt. De lægger sig i bagkataloget af et levet liv. Og når vi hører dem igen, trækker de ikke bare melodien frem, men også steder, ansigter, stemninger, dufte, lyde og øjeblikke, vi måske troede, vi havde glemt.

Noget vi kan hente frem i erindringen, når november bliver for lang, når mørket får for godt fat, og når vi har brug for at huske, at lyset kommer igen.

85

Og her i Lunden står vi jo midt i sådan en aften.

90 Til daglig er Lunden et sted, vi ofte blot går forbi. Der bliver luftet hunde, leget, skudt genvej og passeret på vej videre. Den gør ikke meget væsen af sig.

Men på en aften som denne sker der alligevel noget.

95 Den samme grønne plet bliver et samlingssted. Ikke fordi stedet i sig selv forandrer sig, men fordi vi gør det. Fordi vi møder op, holder fast i traditionen og vender tilbage til steder, hvor der med tiden knytter sig mennesker, stemninger og minder.

100 For det er sådan, traditioner lever. Ikke fordi de er perfekte, eller fordi alt er planlagt til mindste detalje, men fordi mennesker bliver ved med at gøre dem levende.

105 Der er altid nogen, der tager sig af det praktiske. Nogen, der sørger for, at bålet kan blive tændt. Og nogen, der bliver hængende lidt længere, når aftenen egentlig er ved at være forbi.

Ikke nødvendigvis med store ord eller store armbevægelser, men bare med den

stille vilje til at få det til at ske igen.

110

Tak til jer, der får det til at ske.

Og på den måde bliver et arrangement langsomt til mere end en dato i kalenderen. Det bliver en aften, man kender. Et sted, man vender tilbage til. En tradition, der får rødder, næsten uden vi opdager det. Lidt ligesom de sange, der kan ligge stille i årevis og alligevel finde frem, når vi har brug for dem.

115

Det er ikke nødvendigvis noget, vi lægger mærke til, mens det sker. Men det sætter sig. Som røgen fra bålet i tøjet. Som lyden af voksne, der synger lidt forsigtigt med. Som følelsen af, at aftenen blev lidt længere, end den ellers ville have været.

120

Jeg tror tit, at vi som voksne kommer til at tro, at minder skal skabes med store planer. At det skal være noget særligt. Noget dyrt. Noget langt væk. Noget, der kræver kalenderkoordinering, pakkelister og mindst tre ture tilbage i huset efter det, man havde glemt.

125

Men ofte er det jo sådan nogle aftener som denne – eller en stille sommeraften, hvor man sidder med åbne vinduer og hører Albertes stemme synge *Lyse* **nætter** i baggrunden, mens lyset langsomt falder – der bliver siddende.

130

Ikke nødvendigvis fordi alt var perfekt.

Måske netop fordi det ikke var det.

135

Fordi sådan en aften, ligesom Albertes sang, ikke behøver forklare sig selv. Den skal bare indfange fornemmelsen. Af lidt røg i øjnene, en sang der måske ikke helt finder sin melodi, et vejr der holder længe nok, og en samtale med nogen, man egentlig bare ville have hilst på.

140

Fordi sommeren i det øjeblik føltes, som om den ikke havde travlt.

Det er det stille overskud i sommeren. Det, der gør, at vi kan mærke hinanden lidt mere.

145

Vi kan ikke holde lyset fast. Vi kan ikke stille sommeren på pause og gemme den

til november. Vi kan ikke bestemme, at alle aftener skal blive lange, varme og ubesværede.

150

Men vi kan være her, mens de er det. Sammen med dem, vi kom med, dem vi står iblandt, og dem vi holder af – lige her, hvor vi for en stund samles.

Og det er måske i virkeligheden ikke så lidt.

155

Hvis nogen undervejs har tænkt, hvorfor netop **Lyse nætter** har fået lov at ligge som en stille tone under talen i aften, så er det ikke helt tilfældigt.

160

Danmarks Radio har netop ladet danskerne stemme om de 100 største danske sange gennem tiderne, og øverst på listen endte **Alberte Windings Lyse nætter**.

Det synes jeg egentlig er smukt.

165

For måske siger det noget fint om os danskere, at når vi skal vælge en sang, der rammer noget fælles, så vælger vi en sang, der ikke gør meget væsen af sig.

Den kommer stille, ligesom lyset selv.

170

Og måske er det netop derfor, den passer så godt til en aften som denne. For vi behøver ikke gøre det hele større, end det er. Nogle gange er det nok, at vi mødes her, at bålet brænder, at nogen synger med, og at aftenen får lov at vare lidt længere, end vi egentlig havde planlagt.

175

Nu står vi her i Lunden med sommeren foran os og lyset over os.

Jeg vil gerne ønske jer alle en rigtig god Sankt Hans og en god, lys sommer.

180

Må sommeren give os lidt af det, vi måske ikke altid får nok af resten af året: ro til at falde ned, tid til at være sammen og nærvær nok til at varme os helt ind i november.

Og må vi tage noget af lyset med os videre. Ikke kun som sol på huden eller varme i kroppen, men som en lille påmindelse om, at livet ikke kun skal nås.

185

Det skal også mærkes.

Tak fordi jeg måtte.

190

God sommer.

Kilde

Manuskript modtaget fra taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler og producent

195

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Båltale

200

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/morten-skovlunds-baltale-2026>

205

210

215

220